

Leven in geloof
is wat anders dan altijd opgetogen zijn.
Vaak is het vooral:
tóch maar doorgaan,
al zie je nauwelijks resultaat.
Het uithouden met jezelf en met elkaar,
ook al zie je veel mislukken.
Tóch doorgaan
ondanks zoveel dat je verdrietig maakt.
Trouw blijven aan wat ons werd toevertrouwd.

Je ziel niet laten verbitteren
maar het goede in elkaar behoeden.
Teleurstellingen niet koesteren
maar het uithouden en geduld opbrengen,
als een wachter in de nacht
die de onbegrijpelijkheid van wat gebeurt,
doorstaat.
Ook het onbegrijpelijke van God.

Vasthouden aan de hoop
dat er telkens iets nieuws kan groeien.
En dat mens-zijn en menswaardigheid
mogelijk zijn.

Vasthouden aan het geloof
dat op deze vreemde aarde
zoiets ongehoords als 'liefhebben'
toch gebeuren kan.

En de verwondering gaande houden.